

“ LA MASSA CONFIANÇA PORTA LA MALA CRIANÇA ”

Aquesta manera de diure se refereix a totes aquelles persones que a voltes manquen de bona educació i de respecte pels altres

És a bastança freqüent que persones de una certa posició social, cultural o econòmica, entrin en contacte, també pel treball que fanen, amb persones de nivell més modest. Així capita, com és lògic, que aquestes persones se demostrin comprensives i se comportin amb intel·ligència per no posar els altres en dificultat. I a voltes, és precisament aquest comportament de modestia i de humilitat crea confusió i els altres se prenen certes “llicències”, solament perquè han tengut un poc de confiança. És a diure: *se li dóna un dit i se’n pren una mà*. I a aquest propòsit vull contar una anècdota de un gran mestre i director de orquestra que, en ocasió de una manifestació, col·laborava donant una mà a un grup de treballadors que enllestiven un palc. Lo cap de aqueix grup, que tots adquiraven “mestre”, ha cregut bé i s’és sentit en deure, vista la disponibilitat del director de orquestra, de diure al musicista que no era el cas que se donguessin del “vosté”, vist que de una manera o l’altra tots dos eren mestres. Lo director, sense se descompondre mínimament, ha respost dient: “També Dante era un mestre”, per fer-li comprendre que hi ha mestre i mestre. Bé, aqueix, naturalment, era sols un aspecte de aquesta manera de diure, també si no comporta excessiva gravetat i, si volem, a part situacions curioses o mig còmiques, deixa el temps que troba. Són ben altres los aspectes o les aplicacions de aquesta manera de diure, que mostren com la massa confiança porta verament a la mala criança: basta pensar a tantes baralles en família, entre genitors i

fill, entre parents o amics, que propi per la massa confiança, donada o presa, a voltes venen traïts arribant així a la mala criança ... i més enllà. És menester, qualqui volta, tenir lo bon senso que cadaú s’estigui al “quart d’ell”.

Vito Loy